

Hvor bor troen henne?

Er det nemmere at tro, når livet går godt? Når solen skinner, børnene trives, ægtefællen med, når arbejdet går godt og såvel kolleger som naboer arter sig? Når forældrene er sunde og raske, og livet sådan i store træk bekymringsfrit? Eller glider troen på Kristus i baggrunden, når alt går godt? Som et kommende ægtepar engang sagde til mig, da de viste deres hjem frem: "Se alt det her, det har vi selv skabt!" De var stolte. De kunne selv.

Og ja, vi har da både medansvar og opgaver i vores dagligdag. Ikke mindst overfor dem, vi møder på vores vej, både dem der bumler ind i os og er til ulejlighed, og så dem, vi slet ikke kan undvære.

Det førnævnte ægtepar kom til at støde ind i mig, for de meldte sig ind i folkekirken for at blive gift i de smukke rammer i den fine middelalderkirke. Kort tid efter meldte de sig ud igen.

Jeg ved ikke, hvor troen bor henne. Jeg ved hvordan vi i nadverritualets indledende bøn beder Gud, "at du må bo ved troen i vore hjerter" og i den følgende takkebøn beder om, at dåb og nadvers gave må styrke vor tro og grundfæste vort håb.

Hvor mon troen bor? Bor den fast som en standfugl eller kan den være en trækfugl, der rejser bort, når livets hårdhed udfordrer tilliden til, at Gud er god? Er Gud kun ham, der giver det gode liv. Er han ikke med i det svære liv, der hvor udfordringerne i livet presser sig på?

I svære stunder er nadverens gave den konkrete næring til fortsat virke i kald og stand. Det lyder måske lidt upersonligt, som blotte begreber. Dog er det egen erfaring, at brødet og vinen, ordene, fredslýsningen og de stærke billeder af Jesus Kristus på alteret - de stærke fortællinger om korsdød og opstandelse - hver især og tilsammen er nærende for troen.

Jeg ved stadig ikke hvor den bor. Jeg ved, hvor troen kan næres. I gudstjenesten hvad enten jeg er præst eller selv sidder på bænken. Når jeg skal fortælle Bibelens stærke fortællinger til konfirmander, mini'er eller andre - så sker der noget: hvad det skulle til for, at Jesus blev født og levede, døde og opstod. Så vokser det stærkt frem.

I bønner, eller romaner eller stærke tekster af fx Søren Kierkegaard kan der hentes næring, og det bliver til opbyggelighed, for jeg bygges op og næres af det, jeg skal give videre.

Fordi det er *givet*.

Kierkegaards "Kjerlighedens Gjerninger" (1847) indledes med denne bøn, og den

gives hermed videre i sin helhed, for ikke et ord kan undværes:

”Hvor skulle der kunne tales retteligen om Kjerlighed, hvis Du var glemt, Du Kjerlighedens Gud, af hvem al Kjerlighed er i Himmelen og paa Jorden; Du, der Intet sparede, men gav Alt hen i Kjerlighed; Du, der er Kjerlighed, saa den Kjerlige kun er hvad han er ved at være i Dig! Hvor skulde der kunne tales retteligen om Kjerlighed, hvis Du var glemt, Du, der gjorde det aabenbar, hvad Kjerlighed er, Du, vor Frelser og Forsoner, som gav Dig selv hen for at frelse Alle! Hvor skulde der kunne tales retteligen om Kjerlighed, hvis Du var glemt, Du Kjerlighedens Aand, Du, som Intet tager af Dit Eget, men minder om hiint Kjerlighedens Offer, minder den Troende om at elske, som han er elsket, og sin Næste som sig selv! O, evige Kjerlighed, Du, som overalt er tilstede, og aldrig uden Vidnesbyrd, hvor Du paakaldes, Du lade Dig heller ei uden Vidnesbyrd i hvad her skal tales om Kjerlighed, eller om Kjerlighedens Gjerninger. Thi vel er der kun nogle Gjerninger, som det menneskelige Sprog særligt og smaaligt kalder Kjerlighedsgjerninger; men i Himlen er det jo saaledes, at ingen Gjerning kan tækkes der, uden den er en Kjerlighedens Gjerning: oprigtig i Selvfornegtelse, en Kjerlighedens Trang og just derfor uden Fortjenstlighedens Fordring!”

Hvor troen bor, er måske i grunden ikke spor vigtigt. Det vigtige er at nære den dagligt.

Og dét får vi givet!

O kristelighed!

Du skænker vort hjerte, hvad verden ej ved,
hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt,
det lever dog i os, det føler vi godt:
Mit land, siger Livet, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor. (DDS 561, v. 13)

....

Jeg ser frem til mange års virke sammen med jer i Sjørring, Thorsted, Skjoldborg og Kallerup sogne.

Tak til menighedsrådet, som har kaldet mig til at være jeres nye præst. Den opgave er jeg taknemmelig for og glad for at være godt i gang med allerede!

Unna-Pernille Gjørup Jensen